

**MINDEN,
AMI
SZÉP**

CORY ANDERSON

HOGY MEGÉRTSÜK AZ IGAZSÁGOT, AZ ELEJÉN KELL KEZDENÜNK.

Ava Bardem elszigetelten él a hallgatás birodalmában. Ava apja, egy könyörtelen ember, tizenhét éven át irányította a sorsát. Megtanította arra, hogy senkit se szeressen. Ava azonban megismerkedik Jackkel.

A szegénységben élő Jack Dahl a szakadék szélén egyensúlyoz. Az öccsével egymáson kívül senkijük és semmijük sincs. Amikor szülők nélkül maradnak, Jack nehéz döntés elé kerül: vagy elveszti az öccsét, mert Matty nevelőszülőkhöz kerül, vagy megkeresi azt a drogpénzt, ami miatt az apja börtönbe került. Jack a pénzt választja.

Jack és Ava élete ezen a ponton váratlanul, bensőségesen – és veszélyesen – összefonódik, mivel Ava apja ugyanazt a pénzt keresi, amit Jack. Amikor Jack nyomára bukkan, Avának is szívet tépő döntést kell hoznia: vagy hallgat továbbra is, vagy beszél és harcol Jack életben maradásáért. Választások. Nagy árat kell fizetni értük.

© Heather Nan Photography

CORY ANDERSON

Idaho szülöttének a Sziklás-hegységbeli otthona a témája. Elnyerte a Utah állambeli Írók Ligájának Fiatal Felnőttek regényírói díját és a Szépírók Konferenciája Egyesülete által kiírt verseny nagydíját. A Minden, ami szép az első regénye.

Tudj meg többet a könyvről:

www.coryanderson.us

www.facebook.com/dreamvalogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Gyönyörűen megírt és nagyszerűen felépített regény, amelyben Anderson a szeretet és a veszteség dermesztő világába kalauzol minket, és tart ott egészen az utolsó szavakig.” **Ruta Sepetys, a The New York Times sikerkönyves szerzője**

„Nagyszerű, intenzív és megrázó betekintés a káoszba, túlélésbe, végzetbe és árulásba... Azonnal meg kell venni, és feltétlen el kell olvasni. Ez a kivételes történet még sokáig velünk marad, és megfagyasztja az ereinkben a vért.”

School Library Journal

„A szerzőnő első regénye bonyolult cselekményével és akcióival a legjobb krimikkel is felveszi a versenyt. Ráadásul bámulatos a gyöngéd és sokdimenziós jellemábrázolása és kemény, kristálytisza prózája. Lenyűgöző és felejthetetlen.”

Kirkus Reviews

„Anderson sallangmentes, mégis lírai stílusa megragadja a szereplői lelkét. A szeretet és túlélés, a választások és azok következményeinek eleven történetét meséli el.”

Booklist

Dream
válogatás

CORY ANDERSON

**MINDEN,
AMI
SZÉP**

— részlet —

Az életem lebegő, fekete-fehér darabkákra fakult, de színesen, vörösök, sárgák és kékek eleven ködében emlékszem a Jackkel töltött percekre. Érzéketes dolgokra. A hangja csengésére. Az illatára, amely olyan volt, mint télen az erdő. Látom, ahogy fekszik mellettem, és holdfény hullik az arcára. Fogja a kezemet, és a hideg ellenére is csupa forróság a testem. Érzem a leheletét a bőrömon.

Ezeket a dolgokat nem felejttem el.

Megmondtam Jacknek, hogy tartsa távol magát tőlem. Fájdalmat fog okozni, mondtam. Elveszi, ami a legtöbbet számít. Mosolyogva teszi meg, aztán elszív egy cigarettát.

Jack nem hallgatott rám.

De elébe vágok a dolgoknak. A végére ugrom, pedig az igazság megértéséhez az elején kell kezdeni.

Amikor Jack benyitott, anya nem ült a kályha mellett a hintaszékében. A szivárványos takarója sivár halomként maradt a széken, csak egy rongyos sarok lógott le a kopott szőnyegre. A konyhában sem volt, hogy csont-bőr

soványan, a kirojtosodott, rózsaszín hálóingében, üveges tekintettel bámuljon ki a mosogató feletti ablakon. A ház szűk falaiból sütött a hideg, és megült a félhomályos sarkokban, ahova nem sütött be a nap. Anya hagyta kialudni a tüzet. Ilyesmit sosem tett. Még kábult állapotában sem.

Jack úgy érezte, mintha a lelkét harapófogó szorítaná össze.

Lerázta a bakancsáról a havat, leeresztette a válláról a hátizsákot, és a konyhaszék fokára akasztotta. Kivette a fülhallgatóit, hátha így hallja odafent motozni, de nem hallott semmit. Az utóbbi időben anya minden idejét a hintaszékben töltötte, csak a fürdőszobába járt ki. Régebben az ajtóban várta, amikor Jack hazaért az iskolából, de az egy másik világban történt.

– Anya?

Állt és fülelt, hallja-e a választ, de semmi sem érkezett. Szél zörgette az ablakokat, és füttyült be a kályha kürtőjén. Be kell gyújtania, gondolta. Ha nem ég a tűz, bajban lesznek. Matty nemsokára hazaér az iskolából. Mrs. Browning megengedte a másodikosoknak, hogy tanítás után ott maradjanak, és kosarazzanak a tornateremben, de csak kis időre. Hozzá kell látnia, hogy összeüsse a vacsorát Mattynek. Közeledik az éjszaka.

Mégis csak állt, és az anyja motozására figyelt.

A bakancsa alatt elolvadt a hó, és tócsába gyűlt a linóleumon. Megszokásból levette a cipőjét és a zokniját, és szépen a kályha mellé állította. Amikor hátrapillantott a hintaszékre, meglátta az orvosságos üveget az asztalon. Nem volt rajta a kupak, és a kis kerek pirulák többsége hi-

ányzott. A sérülése után egy orvos a városban azt mondta, hogy a tabletták enyhítenek majd a fájdalmain, de ez már régen volt, és attól fogva az anyja minden lehetséges eszköz között megragadott, hogy az orvossághoz jusson. Most éjjel-nappal a hintaszékben aludt, nem várta az ajtóban, nem evett, nem fürdött, és nem mondott olyasmit, aminek értelme lett volna.

Odafent zörgött valami, talán a szél vagy más. A lépcsőhöz ment, megállt, és felnézett. A fény félúton elhalványult, és a lépcső tetején sötétségbe veszett.

– Anya?

Biztos odafent van, a fürdőszobában. Lehet, hogy megint hány, mert túl sokat vett be. Jack felkapaszkodott a szőnyeggel fedett, recsegő lépcsőfokokon, felkapcsolta a folyosón lévő lámpát, és várt. Semmi hang. A tetőn szél-roham söpört végig.

Odament a fürdőszobához.

Úgy képzelte, hogy a vécékagyló fölé kuporodva találja az anyját, ahogy öklendezik, a szeme lilás árnyékgödrébe süpped, vagy a tükör előtt áll kiéhezetten, soványan, mint egy összegyűrt papírbaba. De nem volt ott.

A fürdőszoba üres. Rózsaszín fajansz.

Nyolcszögletű, kopottas, piszkos csempe.

Jack arra gondolt, talán odakint fekszik hálóingben, az élet lassan elszivárog belőle a dermesztő hóban. *Elég, fedtte meg magát. Semmi baja. Idejött valaki, esetleg elvitte a boltba. Ennyi az egész.*

De ez hazugság volt. Hát persze, hogy az.

Kilépett a fürdőszobából, és a folyosó végén a csukott ajtóra pillantott. Az ajtó egyre nagyobb lett, ahogy rá-

meredt. A házban csak egy helyiség maradt, és ott biztos nincs az anyja. Nem. Abba a szobába sosem ment be. Azóta nem, hogy éjszaka idejöttek, és elvitték apát.

Nem. Az a szoba egy sír volt. És az anyja nem menne be oda.

Megfogta és elfordította az ajtógombot.

A mennyezeti ventilátorról lógott. Derékszíjat csavart a ventilátor tengelyére, és megszorította a nyaka körül. Egyik törékeny keze megrándult.

Jack odarohant hozzá, és feltolta a lábánál fogva, de az anyja teste ernyedt volt. Egy feldőlt faszék hevert alatta. Jack elengedte az anyját, felállította a széket, felállt rá, és felemelte az anyját, de az anyja feje előrebukott. Nem pislogott. *Ó, istenem!* Jack megrángatta az övet, a ventilátor megremegett. Vakolat záporozott az arcára. *Kérlek*, gondolta Jack.

Ó, édes istenem, kérlek!

Leugrott, és zajosan átkutatta a komódot, megtalálta apja vadászkeszt, kihajtotta a pengét, megint felmászott a székre, aztán vagdosni kezdte a bőrt. Vágott, keresett egy rovátkát, és fűrészelni kezdte. *A fenébe! Ó, a fenébefené-befenébe!* Amikor elszakadt a bőrszík, elkapta az anyját a derekánál, de az asszony oldalra dőlt a karjában, és a földre zuhant. A szék megbillent, és Jack elterült a földön. Elejtette a kést.

Odamászott az anyjához, és megfordította. A tompa, libabőrös fényben kifejezéstelen arccal feküdt, nyitott szemében kis vérpettyek látszottak. A haja előrehullott. Csonthalom a zöld subaszőnyegen. Egyik papucs a lábán, az állán rászáradt nyálcsík.

Micsoda csend.

Jack felállt, és a falba öklözött. Az első ütésben nem volt erő, de másodjára úgy felhorzsolta a bütykeit a gipszkarton falon, hogy vérezni kezdtek. A zaj, a fájdalom és a remegő lélegzet megtört hangjai megrázták.

Ült az anyja mellett a földön.

Megérintette, aztán csak fogta a kezét.

Csak ült mellette.

Amikor sötét lett odakint, és a hideg bekúszott a falakon, Jack kihúzta magát, és felemelte az anyját. Ötven kilónál nem nyomhatott többet, ennek ellenére nehéz volt. Odavitte az ágyhoz, lefektette, aztán csak nézte. Az árnyékok lilás foltokba gyűltek a bőrén. Haja sárga. Lezárta a szemét, és lehúzta, megigazgatta a hálóinget a lábán. Összefonta elől a karját. Megtalálta a fél papucsot a padlón, felhúzta az anyja lábára, és leült mellé az ágyra.

Sokáig ült ott.

Bezárta a szobaajtót, megmosta az arcát, aztán lement, és begyújtott a kályhába. A hideg egyre csak áramlott be, és most már az éjszaka is. Bedobta az orvosságösüveget a szemetesbe, kinyitotta a mosogató melletti szekrényt, és elővette a sárga Tupperware dobozt. Levette a tetejét, és megszámolta a dobozban lévő pénzt. Tizenöt dollár és harminchat cent. Még egyszer megszámolta.

Igen. Elsőre is ennyi volt.

A tenyere élével megdörzsölte a szemét, és kinyitotta a kamra ajtaját. Félig tele krumpliszák, néhány konzerv, bab és őszibarack. A cukrosdoboz majdnem üres volt. A burgonya jó minőségű idahói barna volt, Mrs. Brow-

ningtől. Kivett hármat, megmosta és felvágta őket. Egy serpenyőben felolvasztott egy kis főzőmargarint, aztán bedobta a burgonyadarabokat. Fájdalmas nyilallást érzett a szívénel, de nem vett róla tudomást.

Nyikorogva feltárult a bejárati ajtó, és Matty kopogó léptekkel becsörtetett. A cipőjét odacsapva leverte a havat, az arca kipirult, az átnedvesedett gyapjúsapkát a szemébe húzta, a kabát cipzárját az álláig felhúzta. A kabát valaha Jacké volt, előtte meg valaki másé. Elöl egy szakadáson át kilátszott a tömés, de a bélése flanel volt, és meleg. Matty bevágta az ajtót, levette a kabátját és a sapkáját, és elmosolyodott.

– Sosem találod ki, Jack. Az összes szorzótáblát tökéletesen tudtam! Még a tizenkettest is. Egyszer sem hibáztam.

A krumpli sistergett, és Jack megfordította őket, hogy a másik oldalukon is megpiruljanak. Só és bors. Egy másodpercig minden normálisnak tűnt. A szemét leszámítva, a szemhéjakon érzett forró, csípő érzést. A homlokán lüktetni kezdett egy ér.

– Ügyes vagy, öcsi! Most pedig akaszd fel a kabátodat, és moss kezet!

– Szerinted ehetnénk ma őszibarackot?

Jack bólintott.

– Hogy a szorzótáblát megünnepeljük.

Matty felakasztotta a kabátját és a hátizsákját a kályha melletti kampóra, és gondosan Jack bakancsa mellé tette a sajátját, a sarkokat egy vonalba igazítva. A hintaszékre pillantott, aztán csak állt ott egy pillanatig. Gondolataiba mélyedve. Összpontosítás látszott az arcán. Megfordult, és felment az emeletre, Jack pedig hallotta, ahogy kinyitja

a csapot. Csípős ízt érzett a szájában, mintha lőpor került volna a nyelvére.

Zárva az ajtó.

Zárva az ajtó.

Matty egy perccel később lejött. Figyelte Jacket főzés közben. Aztán a mosogató melletti konyhaszekrényhez húzta a széket, és elővette a tányérokat.

Együtt terítettek meg, és ültek a műanyaglapos asztalhoz. Sült krumpli és őszibarack, és forró instant kávé a bögrékben. Jack tudta, mi lesz, és felkészült rá.

– Anya hol van? – kérdezte Matty.

– Elutazott.

– Megnéztem a fürdőszobában, de nincs ott.

– Mondtam már. Elutazott.

– Kivel?

– Egy baráttal. Nem ismered.

– Mégis kivel?

– Edd a krumplidat! – mondta Jack.

Matty nem evett. Az anyjuk hintaszékét nézte. Aztán Jackre pillantott.

– Nem vitte el a szivárványos takaróját.

Jack tekintete a takaróra siklott. Horgolt szálak sorai. A széleket kibontották, és ahol egykor vörös volt, most narancsra fakult. Jensen nagymama ajándéka, amikor anya még csak nyolcéves volt. Ostoba volt, hogy ottfelejtette azt a takarót.

– Tényleg nem.

– Szerintem sehova sem menne a takarója nélkül.

– Lehet, hogy elfeledkezett róla.

– Mit gondolsz, nem esik baja a hóban?

– Nem. Azt hiszem, nem.

– Mikor jön vissza?

Jack ivott egy kis kávé, megégette a száját. Evett a krumpliból.

Matty figyelte.

– Rendben vagyunk?

– Igen. Rendben.

Jack evett. Rágott és nyelt. Egy korty kávé. *Mattyért teszed. Nem hagyhatod, hogy megtudja. Semmiképpen sem.*

Matty ült, és figyelte. Aztán felemelte a villáját, és nekifogott az evésnek.

Helyes.

Jack vizet melegített a kályhán, bedugaszolta a mosogatót, beleöntötte a forró vizet, elmosogatott mindent, és hagyta a pulton megszáradni. Miután Matty megette az őszibarackot, Jack szólt, hogy vegye elő a házi feladatot. Helyesírás, betűzés.

– *Iskola* – mondta aztán.

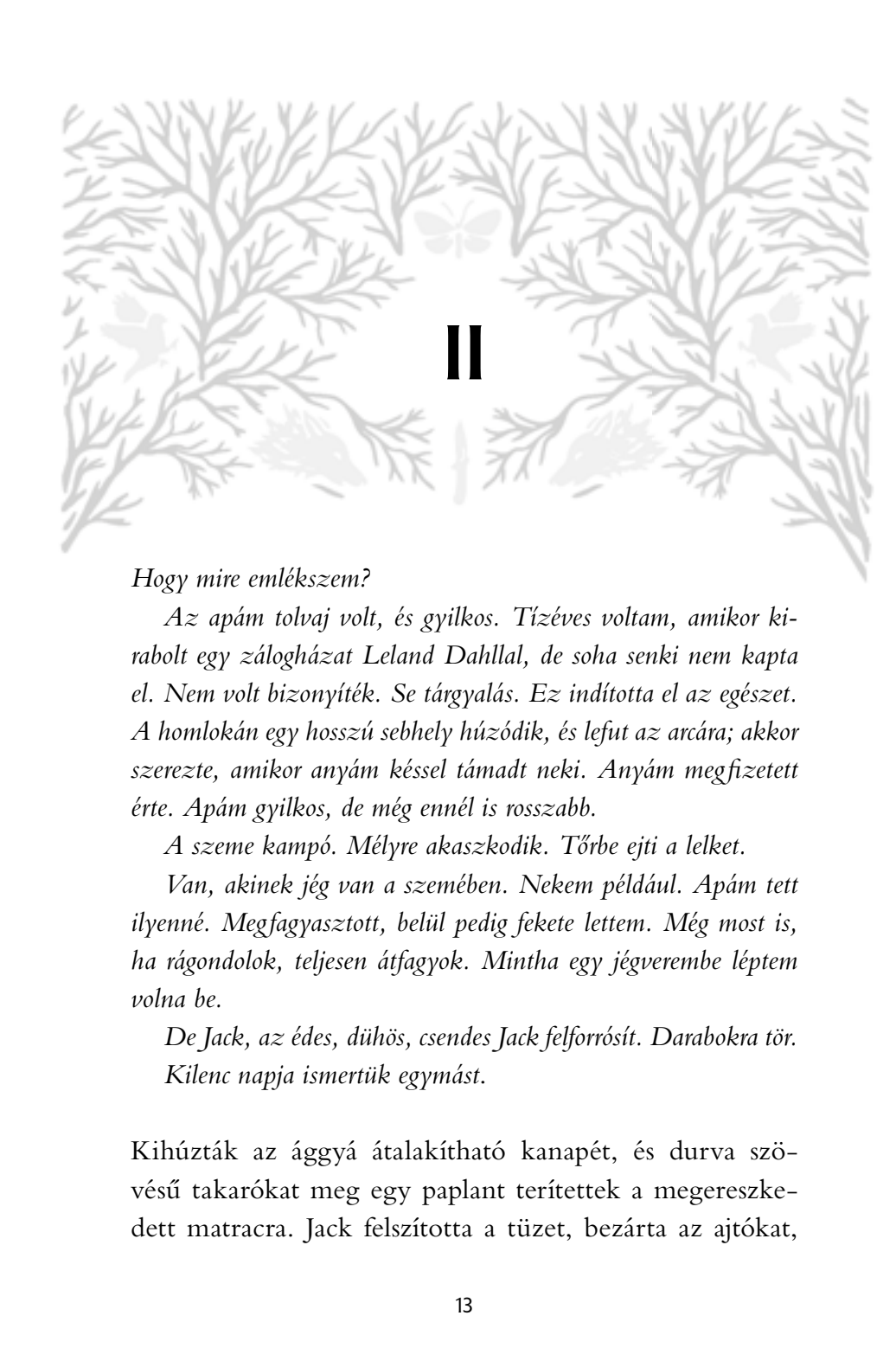
Matty arcára ismét kiült az összpontosítás.

– *I-S-K-O-L-A.*

– Jól van. Most pedig *ceruza.*

– *C-E-R-U-Z-A.*

A konyhaablakon túl a szél kavargó hópelyhek örvényét csapta az üvegnek, körbe-körbe kergette őket, aztán földhöz vágta. Odakint acélos hideg volt. Jack eltakarta a szemét. A sötétség ránehezedett a roskatag kis ház tetejére, és nyomta a falait, és az anyjuk odafent feküdt az ágyon.

II

Hogy mire emlékszem?

Az apám tolvaj volt, és gyilkos. Tízéves voltam, amikor kirabolt egy zálogházat Leland Dahllal, de soha senki nem kapta el. Nem volt bizonyíték. Se tárgyalás. Ez indította el az egészet. A homlokán egy hosszú sebhely húzódik, és lefut az arcára; akkor szerezte, amikor anyám késsel támadt neki. Anyám megfizetett érte. Apám gyilkos, de még ennél is rosszabb.

A szeme kampó. Mélyre akaszcodik. Törbe ejti a lelket.

Van, akinek jég van a szemében. Nekem például. Apám tett ilyen né. Megfagyasztott, belül pedig fekete lettem. Még most is, ha rágondolok, teljesen átfagyok. Mintha egy jégverembe léptem volna be.

De Jack, az édes, dühös, csendes Jack felforrósít. Darabokra tör. Kilenc napja ismertük egymást.

Kihúzták az ágygyá átalakítható kanapét, és durva szövésű takarókat meg egy paplant terítettek a megereszkedett matrakra. Jack felszította a tüzet, bezárta az ajtókat,

és gondoskodott róla, hogy elég tűzifa legyen reggelig. Matty levetkőzött, és a kályha előtt felvette a pizsamáját. Batmanes pizsamát és egy szakadt köpenyt. Jack szorítást érzett a mellkasában, amikor ránézett. Az öccsének kiálltak a bordái, és élesen kidudorodott a térde. Mint egy szegény árvának. De hiszen az is, gondolta Jack. Felkapta a ruhákat, összehajtogatta, és az ágyra tette őket.

Csak lélegezz, Jack!

Szívd be, fíjd ki, aztán ismételd meg!

Matty bevacskolt a takarók alá. A pillantása folyton viszszatért a hintaszékhez. Jack eloltotta a lámpát, a takaró széleit betömökdte Matty körül, hogy ne szökjön ki a meleg. Az ablakon besütött a hold. Leült a matracra.

– Nézhetünk tévét?

– Nem. Már régen aludnod kellene.

– Igaziból hideg van.

– Igen.

Ropogott a tűz. Jack csak ült, és lélegzett. Ki-be.

– Jack?

– Mi az?

– Mit gondolsz, apa nemsokára hazajön? Mint ahogy anya mondta, hogy talán így lesz?

– Nem tudom.

Matty hallgatott, aztán újrakezdte:

– Emlékszel az ügyis nénire?

Jack emlékezett rá. A gyámügyes hölgyre. Jack bebújt a takaró alá, és Mattyre nézett. A hold és a hó halvány, kékes fénye csíkokat húzott az arcára. Sápadt orcájára. A szűk, kötött sapkától még most is a fejéhez tapadt és

itt-ott felállt a haja. Le kell vágni a haját, gondolta Jack, és magához húzta az öccsét.

– Emlékszem.

– Mit gondolsz, visszajön?

– Nem tudom. Valószínűleg.

– Mit gondolsz, magával hozza a seriffet, ahogy ígérte?

– Ha ő vagy a seriff akkor jönnek ide, amikor nem vagyok itt, ne nyiss ajtót. Tartsd az ajtót zárva, és ne nyisd ki!

– Oké.

– Majd én elintézek mindent.

Érezte Matty szívverését.

– Ha megtudják, hogy anya utazni ment, mit gondolsz, elvisznek valahova?

– Nem hagyom, hogy így legyen.

– Oké.

– Nem hagyom, hogy így történjen – ismételte meg Jack.

– Oké.

Matty sokáig nem aludt el. Fészkelődött. Jackhez simult, aztán megfordult, és a hintaszéknek háttal összegömbölyödött a takaró alatt. Egy idő múlva lehunyta a szemét. Jack azt hitte, hogy elaludt, de aztán Matty kinyitotta a szemét, és a félhomályban Jackre nézett. Nem szólt semmit. Csak nézte. Jack alvást színlelt. *Nem szúrod el. Nem teheted. Megteszed, amire szükség van. Mint eddig is mindig.*

Matty lélegzése kis idő múlva egyenletessé vált.

Jack csak feküdt, és nem aludt.

Órák teltek el így.

Amikor felkelt, egy párnát tett Matty fülére, és remélte, ez elég lesz. A házban csaknem teljes volt a sötétség. Formák körvonalai. Konyhaasztal. A hintaszék és a kályha. Belebújt a kabátjába, aztán felhúzta a bakancsát. Matty nem mozdult.

Felnyalábolta a szivárványos takarót, felment a hálószobába, és kulccsal kinyitotta az ajtót. Az anyja az ágyon feküdt összefont karral, és a holdfény árnyékai játszottak az arcán. Az ólomszínű fényben csaknem szivárványos volt. Mint egy királyfira váró, elsorvadt Csipkerózsika. *Hát, az nem jön el. És sosem volt királyfi.*

Ráterítette a takarót, az alsó sarkokat összefogta, és a lába alatt megkötötte. Az anyja bőre hideg volt. A haja sárga csomókban feküdt a párnán. Jack még utoljára megnézte az arcát. Azután a takaró felső sarkait összekötötte az anyja feje alatt, majd megfordította, és feszesre húzta a széleket. Az arca faragott ürességét elrejtette a horgolás, az ágyon színes halom. Jack nyelni próbált, de nem tudott.

Hogy teheted ezt?

Szörnyeteg vagy.

Erőfeszítésébe került a karjába venni. Az anyja teste merev volt, és Jack tudta, hogy ennyi lépcsőn nem tudja lecipelni. A folyosó felénél járt, amikor megállt az anyjával a karjában, és a falnak dőlt, hogy kicsit kifújja magát. Amikor a lépcsőhöz ért, leguggolt, és kiterítette a padlón, aztán a fejéhez ment. A horgolt takarón át megmarkolta a vállát, és félig feltámasztotta, hogy derékban egy kicsit behajlítsa. A testet a térdének döntötte, és levonszolta a lépcsőfokokon. Halk huppanások a szőnyegen. *Lassan ejtsd! Puhán, hogy Matty meg ne hallja! Úgy! Egészen le az aljáig!*

A kihúzható kanapéra pillantott. Úgy lebegett a sötétben, mint egy bárka. Matty alakja takarókba bugyolálva feküdt rajta. A párna még a fülén volt.

Csend.

Lekuporodott, és felemelte az anyját. Nem tudta sokáig tartani.

Csendben! Legyél halk és gyors!

Eltántorgott a bejárati ajtóig, kinyitotta, és átbukott a küszöbön. A zajok hangosak voltak, mint a fejszezápások. Azt hitte, felébreszti Mattyt, de nem így történt. Amikor becsukta az ajtót, a lába felmondta a szolgálatot, és elejtette az anyját, aki lepuffant, és a verandáról kicsúszott a hóba.

Jack leült mellé.

Soha többé nem látod az arcát. Soha többé nem látod az anyját. Soha többé.

Felállt, és körülnézett. Sehol egy csillag az égen. Minden fagyos és néma. Jegesen kék, lakatlan vidék. Mindeütt kietlen földek. Kilométerekre egyetlen lélek sem látható.

A fészerhez ment, kihozta a talicskát, és a hóban odatolta az anyjához, aztán egy nekirugaszkodással beletette a testét. Csipkekönnyű hópelyhek hintették tele a szivárványos takarót. Jack csak állt, a lélegzete halvány tollpihe volt. A hideg és a csend. Tíz szívdobbanás. Hús.

A hold lebámult rá.

Megkerülte a Chevrolet Caprice-t, s a talicskát a csűr mögötti kellemes helyre tolt, melyet félig tető borított. A magas, öreg fenyők friss, fehér köntöst viseltek, és egy kis tisztáson nem fagyott meg nagyon a föld. Békés hely

volt. Kihozott egy ásót a fészerből, és ásni kezdett. Elfelejtett kesztyűt húzni, de nem ment vissza érte. A többi réteg havon át az ásót addig nyomta, míg az összetömörödött földig nem ért, aztán ásni próbált. Ásott, egyre csak ásott. Mélyre, hogy a mezőkön kóborló kutya ne érhé el. Hogy ne kerüljön elő tavasszal. Ásott, és nem gondolkodott. Kikapcsolta az agyát, mint amikor leoltja valaki a villanyt.

A fagy beleégett a bőrébe.

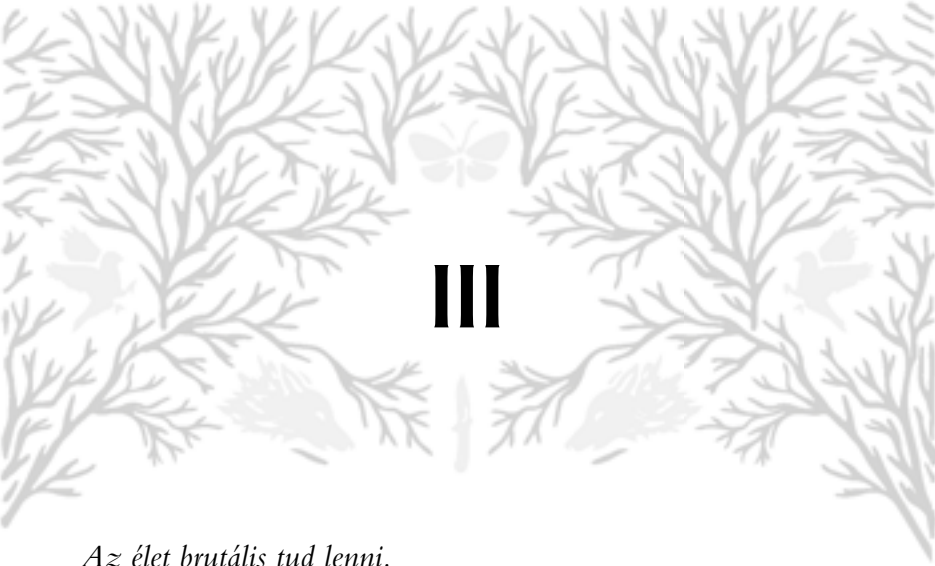
A keze csúszott az ásó nyelén.

Emeld, vágd bele! Áss!

Amikor befedte földdel, leült mellé. Duzzadt föld. Felforgatott és megfeketedett hó. Bármilyen hideg is volt, Jack csak ült ott. A hátát senki sem figyelte, csak a hold. A föld felett fagyott, szürke hajnal jelent meg. Megtörölte a szemét, felállt, és a házhoz ment.

Matty még aludt a nappaliban, a párna a fülén volt. Jack kibújt a kabátjából és a bakancsából, aztán kinyitotta a kályhát, és egy fahasábot dobott a parázsra, hogy felszítsa a tüzet. Halvány fény hullott rövid időre, reszketve a falakra. Lüktetett a tenyere. Becsukta a kályhaajtót, és remegve alsóruhára vetkőzött. Aztán bemászott a takarók alá, és magához húzta Mattyt. A kis testét. Jack hallgatta a sötétben a felszínes lélegzetvételeket.

Mit tegyek most?, gondolta. *Mit tegyek?*

III

Az élet brutális tud lenni.

Ahogy én is.

Néha eltűnődöm, miért történnek a dolgok úgy, ahogy. Hogy van-e valami értelmük. Azt mondják, hogy ha Brazíliában egy pillangó megrebbenti a szárnyát, az tornádót okozhat Texasban. Egy kicsi pillangó a világnak majdnem a másik felén vihart kavart. Elgondolkodom rajta. Éreztem-e a szárnyak rebbenését, amikor megismerkedtünk Jackkel? Megsejtettem-e a közeledő tornádót?

Visszatekintve azt hiszem, igen.

Jack megjelent a szemem előtt, és minden megváltozott.

Öltözőszekrények ajtaja nyílik és csukódik. Fém zörög. Kiabálás és nevetés hallatszik a folyosón. Élénk színek suhannak el. Pótlók és farmerok. Az első napom egy új iskolában. Már éppen ki akarom nyitni a szekrényemet. Most ért véget a matekórám, és a végtelen korlátain merengek.

Valami elvonja a figyelmemet.

Addig fel sem neszelek, míg Luke Stoddard hozzám nem lép, és beszélni nem kezd hozzám. A nevét később tudom meg. Luke foci felsőt visel. Egyenes a fogsora. Nagydarab, és mond valamit arról, hogy körbevezet, és közelebb jön, túl közel, ezért a szekrényemig hátrálok. A fém belenyomódik a lapockámba. A könyökömbé. A fejem hátuljába. Még egy lépést tesz felém. Meg fog érinteni. Tudom.

Elejtem a könyveimet. Laza lapok lebegnek a földre, és szét-szóródnak. A folyosót díszítik, mint egy nagyvárosi felvonuláson a konfetti.

És akkor meglátom Jacket.

Hagyd békén!

Jack ezt mondja Luke-nak.

Tartsd távol magad tőlem!

Percekkel később ezt mondom Jacknek.

De nem gondolom komolyan.

Néhányszor újra lejátszom a jelenetet az emlékezetemben. A pillanatot, amikor megláttam Jacket.

Édes, dühös Jacket. Csendes Jacket.

Visszatekintve azt hiszem, a pillangó akkor rebbentette meg a szárnyát.

Szél kezdett örvényleni.

Minden megváltozott.

Jack felébredt.

Matty takaróba csavarva őt figyelte. Csend. Az álomban Jack egy havas mezőn rohant, és letekintett rá a hold. Az or-

rában hideg föld illatát érezte. Elő kellett kerítenie valamit, ami elveszett. Amikor felébredt, minden szétmorzsolódott a szürke, nappali fénynél, a színek sebesen mállottak szét.

Megborzolta Matty haját.

– Szia!

– Szia!

– Minden rendben.

Matty bólintott. A szeme csillogott a hamuszürke fényben. Valami névtelen és erősen kötődő.

Jack érezte a tenyerében a lapátnyelet. Felkelt, és tüzet rakott, míg Matty felöltözött. A levegő rideg volt, mint a csont. Az ablakon ferdén esett be a komor napvilág, és átkúszott a matracon. Matty rápillantott az üres hintaszékre, és egy szót sem szólt a hiányzó szívárványos takaróról.

Kemény csomókban esett a hó, és összegyűlt az ablakpárkányon. Jack fahéjat szórt a zabkására, szétosztotta két tálba, aztán a tálakat az asztalhoz vitte. Matty egy kék papírlapot tartott a kezében.

– Mi az? – kérdezte Jack.

– Semmi.

– Nekem valaminek tűnik.

Matty kerülte a tekintetét.

– Osztálykirándulás lesz ma.

– Jól hangzik. Hova?

– Nem akarok menni.

Jack az öccse arcát fürkészte. Matty Jack egyik régi gyapjúingét viselte. Két gomb hiányzott. Foszlott, kockás anyag. Matty vízzel próbálta lesimítani a haját, de így sem simult a fejéhez.

– Miért?

– A papíron az áll, hogy ha nem akarunk, az iskolában is maradhatunk.

– Miért nem akarsz menni?

– Csak.

– Miért?

Matty csak ült, és fogta a papírt. Látszott, hogy mindjárt elsírja magát. Jack elvette a papírt, és elolvasta. Az Idahói Múzeumba szerveztek osztálykirándulást, hogy megnézzék a dinoszauruszokat, és ez két dollárba került. Üzemanyag a busznak. Jack mellét mintha harapófogóba fogta volna valami.

– A két dollár miatt nem akarsz menni?

– Nem izgat, ha nem megyek. Ennyi az egész.

Jack a szekrényhez ment, és elővette a fedeles műanyag dobozt. Levette a tetejét, és kiszámolt két dollárt, aztán odaadta Mattynek.

– Nézz rám! Nem halunk bele, ha adok neked két dollárt.

Matty ránézett. A tekintete szíven ragadta Jacket.

– Oké.

– Hiszel nekem?

– Igen.

– Minden rendben.

Matty Jack kezére pillantott, aztán elfordította a tekintetét. *A hülyeségem mindent visz*, gondolta Jack. Aztán még megerősítette:

– Minden rendben.

– Oké.

Egymás mellett ülve ették meg a zabkását. Jack ráfirkantotta az aláírást a hozzájárulási csíkra, és betette a papírt Matty hátizsákjába. A kályhánál megmelegítette Matty kabátját, aztán tartotta, hogy Matty belebújhasson, végül felhúzta a cipzárt. Figyelte, ahogy Matty a buszt várja, és végignézte, ahogy felszáll, és utána nézett, ahogy a busz végigzötyögött az úton. Amikor eltűnt a domb mögött, még mindig nézett utána. Csak az járt a fejében, hogy hazudott Mattynek. Semmi sem volt rendben. Tizenhárom dollárjuk és harminchat centjük volt. A konyhafiókban volt egy ingatlanárverési értesítő, a házban pedig egy elromlott vízmelegítő, egy üres kamra, azonkívül az apjuk a börtönben volt, az anyjuk a hátsó kertben a hó alatt.

A konyhaasztalnál ült, és a sütő feletti óra tiktakolását hallgatta.

– Tervet kell kovácsolnod! – mondta. – Az ördögbe is, ki kell találnod valamit!

Minden a pénzen múlt. Ha pénze van, vehet élelmiszert. Tejet. Kenyeret. Kifizetheti a számlákat. Egy állás pénzt jelent, tehát állást kell szereznie. De hol? Valahol a városban. Össze kell hoznia. Meg kell találnia a módját. De az iskoláról sem feledkezhet meg. Fel fog tűnni, ha nem jár iskolába. És ott nem mulaszthat. Ha mulaszt, akkor jönnek a gyámügyisek. Nem. Arról szó sem lehet. *Elveszik Mattyt. Elveszik Mattyt.*

Nos, tehát.

Iskola.

Aztán állás.

És mihez kezdesz Mattyvel, míg dolgozol?

Semmi válasz.

Az óra tiktakolt. Számolta a másodperceket egy láthatatlan nulla pontig. Minden tiktak hangosabb volt az előzőnél. Az idő múlt a köztük lévő keskeny távolságban. Lassan lüktetve szivárgott. Vér a sebből.

Fájt a keze. Felment a fürdőszobába, és letapasztotta a hólyagokat. Megfésülte a haját, fogat mosott. A vállára vetette a hátizsákját. Aztán beszállt a Caprice-ba, és elhajtott az iskolába.

Helyettesítő tanár tartotta a történelemórát. Az évek alatt hány elnök volt, ki volt jó, ki volt a legjobb és ki a legrosszabb. Jack kibámult az ablakon. Egyre csak jöttek a képek a fejében. Nem nézett rájuk egyenesen, inkább éles, törött darabokat látott, amik a szemhéja belső oldaláról tükröződtek vissza. Nem teljes képeket, mint egy tükör lehullott szilánkjait.

Az anyja papucs a szőnyegen.

Az ő kezében a kés. Ahogy a bőrszíjat vagdossa.

Könnyek csípték a szemét. Lehunya. Összefonta a karját a padon, a képeket egy ki nem mondott helyre lökte, és a karjára fektette a homlokát.

Menj be az élelmiszerboltba, aztán a bisztróba! A benzin-kút legyen a következő. Mindkettő. Mit mondasz? Szorgalmasan dolgozom, uram. Nincs tapasztalatom, de keményen dolgozom. Elvégzem, amire szüksége van. És esküszöm, hogy jól csinálom, bármit is kíván. Feltöltöm a polcokat, vagy felmosom a padlót, vagy vécét pucolok, keményen fogok dolgozni...

Megszólalt a csengő.

Felemelte a fejét, és nyelt egyet. Fájdalom a torkában. A pokolba. *Nem betegedhetsz meg. Mi lesz, ha megbetegszel? Jól tudod.*

A folyosón kinyitotta a szekrényét, és begyömöszölte a történelemlétkönyvét. Diákok mentek el mellette. Beszélgettek, nevettek. Néhányan csoportokba verődve, mások egyedül. Ebédidő. Ha kimenne a parkolóba, talán aludhatna húsz percet a Caprice-ban. Megfordult, és az ajtó felé indult. *Csak egy kis pihenésre van szükséged. Szundításra. Ennyi az egész.*

– ...a legszebb, amit láttam.

Luke Stoddard Jacknek háttal állt a szekrényeknél. Végzős. Középhátvéd. Édes semmiségeket mondott egy lánynak. Luke feszes farmert és baseball sapkát viselt, a sild félig eltakarta a szemét. Híres volt a góljairól a pályán és azon kívül is.

– Sok helyre elvihetnélek – mondta Luke. – Bemutathatnék mindent.

Jack folytatta az útját, de amikor meglátta a lányt, megtorpant. A lány csak állt, a melléhez szorította a könyveit, és teljesen kifejezéstelen volt az arca. De inkább a szeme állította meg Jacket. Mintha mély vízbe nézett volna. Egyszerre volt csillogó és sötét. Messze a mélységben megvillant valami, aztán eltűnt, mintha valami elnyelte volna. Jack ismerte ezt a villanást.

Luke közelebb ment a lánynak.

– Félénk a természeted, igaz?

Jack kissé oldalra húzódott, és figyelte őket. A lány elejtette a könyveit. Papírok szálltak és szóródtak szét, és Luke

nevetett. A lány nem mozdult. A kezét ökölbe szorítva engedte le.

Luke odanyúlt, hogy megérintse a lány arcát. Kicsit előrehajolt, amikor a lány egyszer csak felemelte a kezét, és reflexszerű gyorsasággal odaszúrt, majd ugyanazzal a mozdulattal leejtette a kezét. Jack inkább érezte, mint látta. Ferde szögben egy ceruza állt ki Luke alsókarjából.

Luke hátratántorodott. A karjára pillantott, levegő után kapkodott, aztán kirántotta a ceruzát, és eldobta. Vörös folt terjedt szét a kabátujján. Lihegve fuldoklott.

A lány csak meredt rá. Rezzenéstelenül. A ceruza a lába előtt hevert.

Luke a szekrényhez lökte.

– Ribanc!

– Hagyd békén! – mondta Jack.

Luke megfordult, és látta, ahogy Jack csendben áll mellette.

– Mi van?

– Szállj le róla!

Luke lassabban kezdte szedni a levegőt. Szétterpesztette a lábát, és elmosolyodott.

– Josh Dahl. Vagy Jack. Igaz? Mit akarsz?

– Már mondtam.

– Úgy van.

Jack nem válaszolt.

Luke a lányra pillantott, aztán Jackre.

– Tudod, ki vagyok? Mert nem olyasvalaki, akivel szívesen összevesznél.

– Ismerlek – mondta Jack.

Luke elvörösödött. Néhány gyerek megállt, és figyelni kezdte őket. A lány nem szólt semmit. Egyáltalán nem mozdult. Amennyire Jack tudta, akár néma is lehetett.

– Hogy van az apád, Jack? – kérdezte Luke. – Hogy boldogul? Gyakran látod?

Jack várt, és nem válaszolt.

Luke arcán zavar suhant át. Kétkedés.

– Mit akarsz?

Jack egészen testen kívülinek érezte magát. Nagyon messzinek. Mintha távolról figyelné, ahogy Luke-kal beszélget. Luke kezére siklott a tekintete.

– Jó kéz kell a futballhoz, igaz? Egy középhátvéd ügyesen kell, hogy bánjon a kezével. Hogy eldobja a labdát.

– Micsoda?

Jack csak állt ott, és figyelte.

Luke karjáról csepegett a vér, és a cseppek szétfröccsen-tek a padlón. Megnyalta a felső ajkát.

– Ez valami fenyegetés?

Jack csak várt.

Luke mindkét irányban végignézett a folyosón, mintha valami barátja került volna elő. Senki sem mozdult. Most már összeverődtek. Már senki sem beszélt. Nem nevettek.

Csend. Valahol nyikorogva nyílt egy szekrényajtó.

Luke alig láthatóan megvonta a vállát. A szája nehezen mozgott, ahogy a szavakat kereste.

– Nem érdekes. Seggfej. Kár az időt pazarolnom rád. – A lányra pillantott. – Vagy rá.

Még egy percig tanulmányozta Jacket. Aztán hátrébb lépett, sarkon fordult, és a gyerekek között átnyomakodva kibotorkált az ajtón.

A tömegben sugdolózás támadt. Arcok a múltból. Gyerekek, akik egykor a barátai voltak. Évekkel ezelőtt. Jack töredékeket hallott.

– A fenébe! Láttad Luke-ot?

– A lány egy ceruzát döfött...

– Az ott Jack Dahl. Az ő apja az, aki...

Jack rezzenéstelenül nézett a diákokra, akiket beszélgetni látott. Amikor ránéztek, elakadt a hangjuk, míg sehonnan sem lehetett semmit hallani. Jack rájuk meredt. Sorban mindegyikre. Az arcukra. Milyen lehet? – gondolta. Ilyennek lenni? Ilyen normálisnak? Bámulta őket, míg egymás után mindegyik el nem fordította a tekintét. Tudta, mi jár a fejükben. *Olyan vagy, mint ő*, gondolta. *Ha sarokba szorítanak, pontosan olyan vagy, mint ő.*

Becsengettek, a csődület életre kelt.

Most már zajongtak. A nézők odébb álltak.

A lányra nézett, aki lehajtotta a fejét, sötét haja eltakarta az arcát. Jack leguggolt, és összeszedte a szétszóródott lapokat, és felvette a lány egyik könyvét. A borítón egy hőlégballon volt, a lap tetején elhalványult betűk. *Számtan, ötödik kiadás*. Jack kiegyenesedett és átnyújtotta a lapokat.

– Jól vagy?

A lány felemelte a fejét, és a szemébe nézett. Jack most látta először. Pirosposzsgás, sima arc. Fájdalmas, mogyorósbarna szempár. Rekedt volt a hangja.

– Tartsd magad távol tőlem!

Jack hátrált egy lépést.

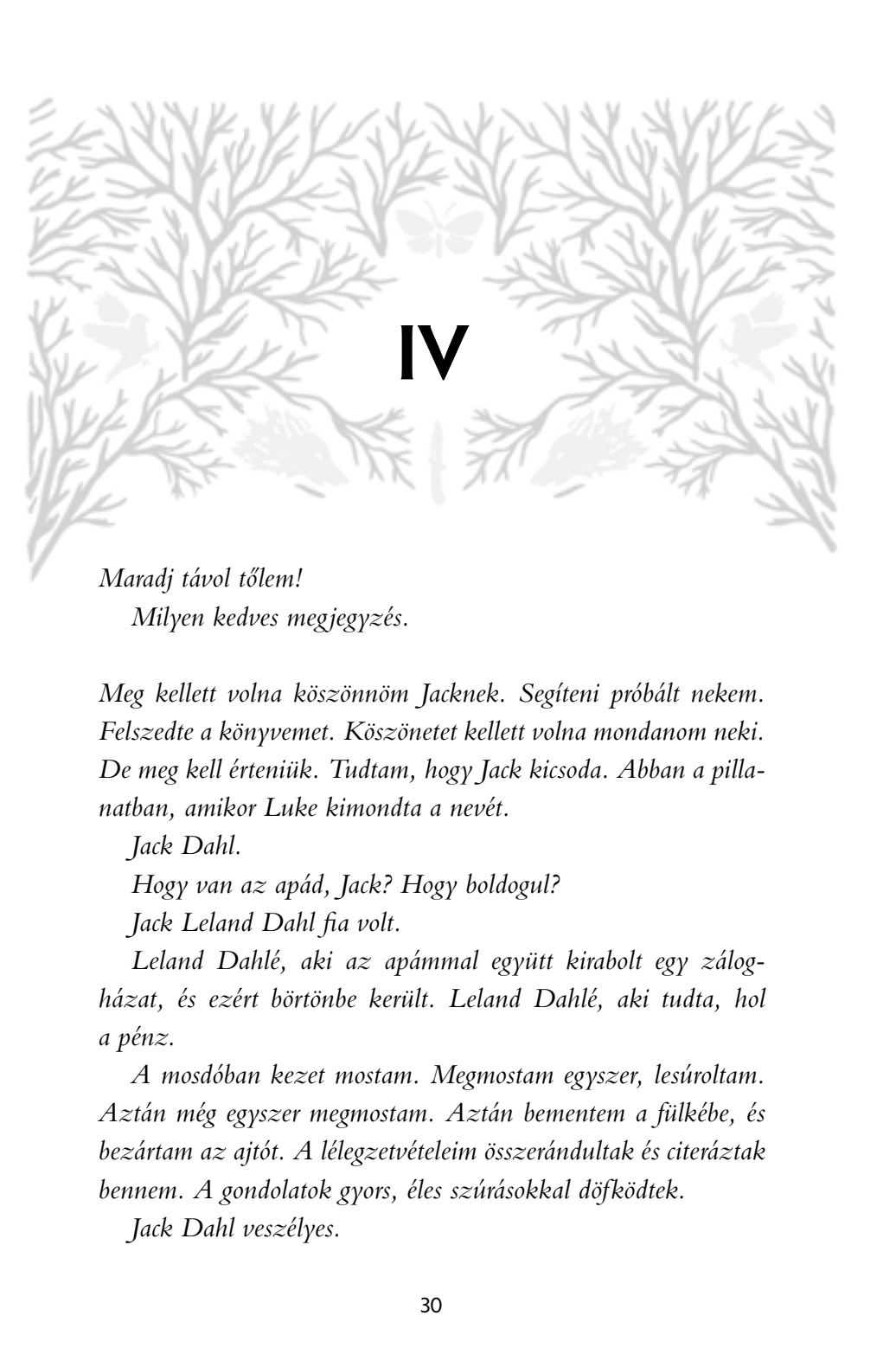
A lány kikapta a lapokat a kezéből. Jack meglátott egy tetkót a csuklója belső oldalán. Egy szívet. Fekete volt, mint az ónix. Egy kis, fekete szívet.

A lány sarkon fordult. Egyenes volt a háta, a haja lobogó göndör tincsek erdeje. Nagy léptekkel végigment a folyosón a lánymosdóba, és becsukta maga mögött az ajtót.

Jack ostobán állt a könyvvel a kezében. A folyosó most már üres volt. Aztán kinyitotta a könyvet. A lap tetején fekete, nyomtatott betűkkel állt a lány neve, alatta a telefonszáma.

AVA.

Jack állt egy pillanatig, és a könyvet nézegette. Eltűnődött, mitől fél annyira Ava. Aztán kinyitotta a hátizsákját, és beletette a könyvet.

IV

Maradj távol tőlem!

Milyen kedves megjegyzés.

Meg kellett volna köszönnöm Jacknek. Segíteni próbált nekem. Felszedte a könyvemet. Köszönetet kellett volna mondanom neki. De meg kell érteniük. Tudtam, hogy Jack kicsoda. Abban a pillanatban, amikor Luke kimondta a nevét.

Jack Dahl.

Hogy van az apád, Jack? Hogy boldogul?

Jack Leland Dahl fia volt.

Leland Dahlé, aki az apámmal együtt kirabolt egy zálogházat, és ezért börtönbe került. Leland Dahlé, aki tudta, hol a pénz.

A mosdóban kezet mostam. Megmostam egyszer, lesúroltam. Aztán még egyszer megmostam. Aztán bementem a fürkébe, és bezártam az ajtót. A lélegzetvételeim összerándultak és citeráztak bennem. A gondolatok gyors, éles szúrásokkal döfködtek.

Jack Dahl veszélyes.

Tartsd távol magad tőle!
Maradj nagyon távol!
Amilyen távol csak tudsz.

Beszéltem egy keveset az apámról. Victor Bardemnek hívják. Nem szólítom apának. Tíz voltam, amikor kirabolta a Szerencsés Zalogot. Egy augusztusi kedden történt. Nagyon későn jött haza aznap éjjel, egy férfivel, akit még sosem láttam. Aludnom kellett volna, de nem volt légkondink, és melegem volt. A hálóingem rátapadt a testemre. Akkoriban Rigby mellett, egy lakókocsiban laktunk. Anya akkorra már elment.

Ez történt.

Bardem kikapcsolja a Land Rover motorját, és kiszáll. A lakókocsi elé áll, és nézi az alumínium oldalfal halvány körvonalát. A hold mindössze egy rés az égen. A másik férfi az anyósülés felől száll ki. A bajusza lecsüng a szája két oldalán, és a karján tetoválás: két imára kulcsolt kéz. Lefűrészelt csövű vadászpuska van nála. Bardemre néz, és vár.

Bardem áll, és a trélerre figyel. Homályos ablakok. Oda-bent semmi sem mozdul. Az ajtó feletti lámpa éles fényt vet az elülső verandára.

– Gondolod, hogy meglépett a pénzzel? – kérdezi a másik férfi.

– Igen. Azt tette.

– És szerinted az aktatáskát eldugta valahol?

Bardem szórakozottan elmosolyodik. A poros földön a verandához megy, és letelepszik egy zöld, műanyag székbe. Fesztelenül. Lazán. Figyeli a másik férfit.

Csend.

A másik a földre köp. Izzadság gyöngyözik a homlokán. Nem mozdul a levegő. A férfi a verandához biceg, és a korlátnak dől. Egy kézzel markolja a puskát, a csövet a föld felé fordítja. Sötét folt szennyezi a farmerjét a bal combján. A lakókocsra bök a fejével.

– Van odabent sebpólyád?

Bardem mintha nem hallaná. A tréler felé fülel, mintha hallgatózna.

Teljes a csend. Bagoly huhog.

– Meg akarod keresni? – kérdezi a férfi. – Megpróbálhatjuk előkeríteni.

Bardem nem moccan.

– Tudod, hol rejtene el valamit?

A férfi a fejét rázza.

– Nem, de te jobban ismered. Tudod, hol lakik. – Letörli a verítéket a homlokáról, és áthelyezi a testsúlyát az ép lábára. – Nagyon vérzek. Van kötszered?

– Biztos vagy benne?

– Micsoda?

– Azt kérdeztem, biztos vagy benne? Nem tudod, hol rejtene el valamit?

– Nem tudom.

Bardem a férfire szegezi a szemét. Mosoly játszik az ajkán.

– El kell látnom a lábamat. – Fellép a verandára, és ismét a trélerre néz. – Van antibiotikumod?

– Mi hasznod?

A férfi hirtelen Bardemre pillant.

– Micsoda?

Bardem hátradől a székből, és a férfit méregeti. Már nem mosolyog, de a hangja nyugodt marad.

– Azt kérdeztem, mi hasznod? Nem tudod, hol az akatátáska.

A férfi ujjai erősebben markolják a puskát, de Bardem kezében már pisztoly van, amit az övéből húzott elő, és most a férfi fejének szegez.

– Dobd le! – parancsol rá Bardem.

A férfi nem mozdul. Bardem figyel, ahogy a pánik fellobban a tekintetében. Láttá már korábban is.

– Szerintem tudod, milyen esélyeid vannak ebben a helyzetben – mondja Bardem.

A férfi eldobja a puskát, ami zörögve legurul a verandáról, és kis, száraz porfelhőt ver fel.

– Semmi szükség erre.

– Már hogyan lenne.

– El is mehetnék...

– Nem unod még a kárálásodat?

A férfi szája megremeg.

Bardem hátradől a székből, és rászzegezi a pisztolyt.

– Tudod, hány ember tud erről az estéről? Majd én megmondom. Három. Én. Te. És Dahl. Ez így túl sok. Nincs ínyemre.

– Mondom, hogy elhúzó.

Bardem a lakókocsra pillant. Leereszti a pisztolyt.

– Mondok valamit. Férfiak módjára rendezzük. Járjunk egyet a kocsival!

Beszállnak a Land Roverbe, és a sötétben elgurulnak a poros földön.

Bardem egy félóra múlva egyedül jön vissza.

Leül a kerti székbe. Elővesz egy cigarettát és egy öngyújtót az ingzsebéből, rágyújt egy Marlboróra, és cigarettázik. A parázsló vég halvány, vörös kör a sötétben. Véres a struccbőr csizmája.

Ledobja a csikket, és eltapossa. Halkan fütyül.

Egy öntözőcsővel kimossa a csomagtartót. A padlókárpitra terített gumiszőnyeget. Visszajön, és a csizmája élével port kapar a földre csorgott vérré. A távolban tücskök cripelnek. Felkaptat a lépcsőn a trélerhez.

Nem gyújt villanyt. A konyhában kezet mos, egy tiszta törölközővel megszáraitja. Letörli a vért a csizmájáról. Zümmög a hűtő. A lakókocsinak fűszerillata van. A mosogatóban bazsalikom van. Az ablakban visszatükröződő arcát vizsgálja. Csinosan fest. Nyugodtnak látszik. Megint hallgatózik.

Ava hálósobájához megy. A fülét rászorítja az ajtóra, aztán megfogja a gombot, és elfordítja.

Ava az ágyban fekszik. Összegömbölyödött a takaró alatt. Lehunyta a szemét.

Korábban kikukucskált az ablakon.

Teljesen mozdulatlanul fekszik. A lélegzet ki-be röppen az orrán. Szinte hangtalanul. Az arca sima. Egy plüssállat van mellette az ágyban, egy barna bundás kis majom. Szeretné megfogni, de nem teszi. Nem moccan.

Bardem léptei hangtalanok, de Ava tudja, hogy ott van. Érti az arcvize illatát.

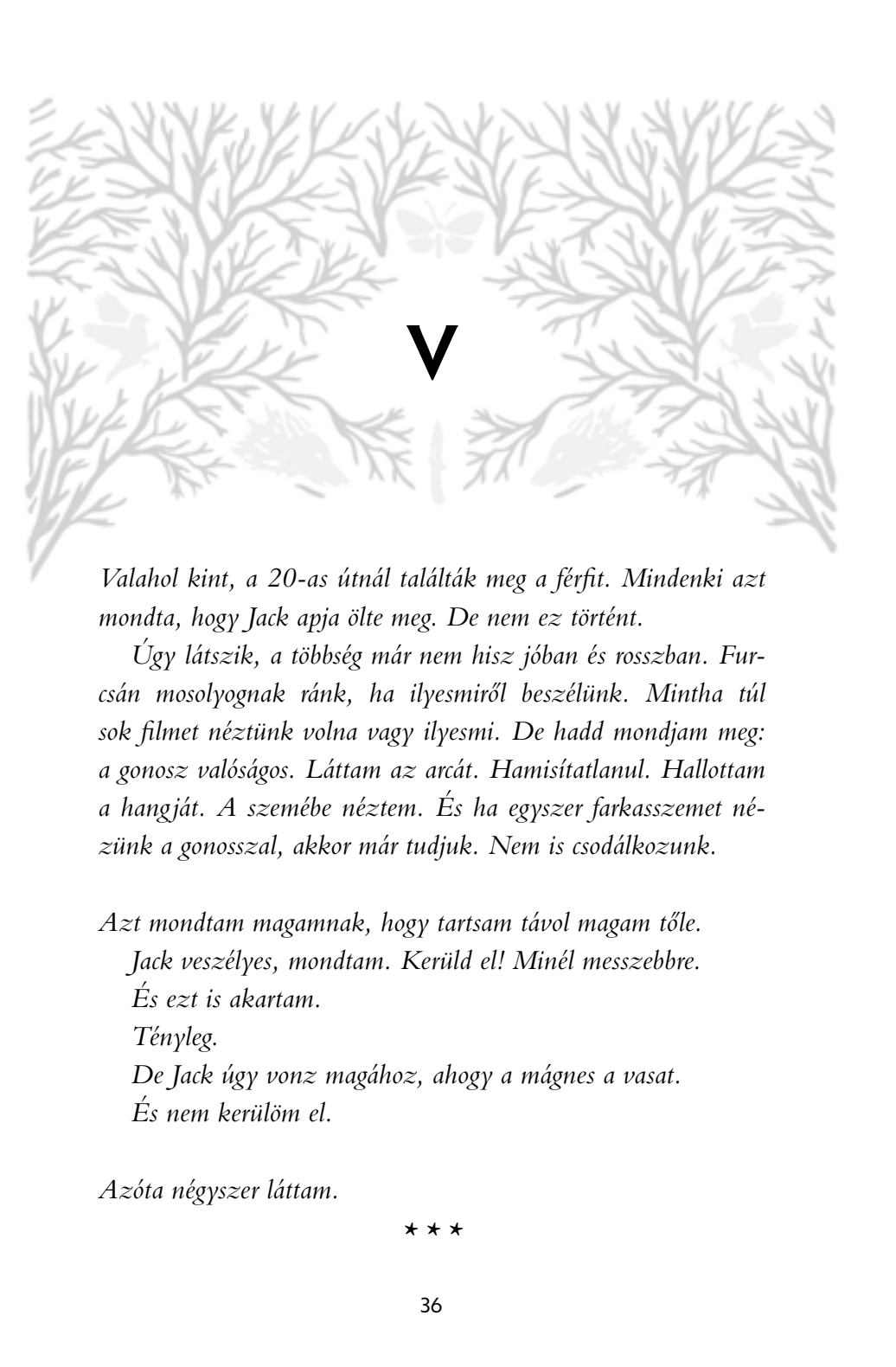
Bardem leül az ágy melletti székre. Csendben. Ava érzi a széken a sötétségét. A lány vár. Lélegzik. A szíve a mellkasa falát verdesi. Fekszik a félhomályban, kék égre és krémszín lovakra és boldog időkre gondol. Vár, csak vár.

A férfi feláll, és az ágyhoz megy. Áll és vár. Lehajol, és csókot nyom a lány hajára. Ava nem mozdul.

A szoba csendes.

A férfi ismét leül a székbe.

Amikor a lány felébred, a férfi már nincs ott.

V

Valahol kint, a 20-as útnál találták meg a férfit. Mindenki azt mondta, hogy Jack apja ölte meg. De nem ez történt.

Úgy látszik, a többség már nem hisz jóban és rosszban. Furcsán mosolyognak ránk, ha ilyesmiről beszélünk. Mintha túl sok filmet néztünk volna vagy ilyesmi. De hadd mondjam meg: a gonosz valóságos. Láttam az arcát. Hamisítatlanul. Hallottam a hangját. A szemébe néztem. És ha egyszer farkasszemet nézünk a gonosszal, akkor már tudjuk. Nem is csodálkozunk.

Azt mondtam magamnak, hogy tartsam távol magam tőle.

Jack veszélyes, mondtam. Kerüld el! Minél messzebbre.

És ezt is akartam.

Tényleg.

De Jack úgy vonz magához, ahogy a mágnes a vasat.

És nem kerülöm el.

Azóta négyszer láttam.

★ ★ ★

Tanítás után Jack üzletről üzletre végigjárta a főutcat, és nyitott helyet keresett. Az üzletek többsége elhagyott volt. Törött üveg. Bedeszakázott ajtók, málló téglafal.

A leereszkedő, szürke égből hangtalanul hó szitált. A törékeny pelyhek kezdtek megvastagodni. Úgy szálltak le, mint hamu egy apokalipszis utáni világra. Jack felhúzta a kabátja cipzárját, és sebes kezét melegítette a leheletével, aztán zsebre vágta. Minden porcikája sajgott, fáradt volt.

A lány az iskolából elterelte a gondolatait. A haja színe, mint a fekete dióhéjé. Lesütött szeme, az ajka. Volt benne valami, amit képtelen volt megérteni. Gondolatban ki-mondta a nevét, aztán hangosan is. Ava. Biztos új tanuló. Még sosem látta. Próbálta kitalálni, miért menekült el előle a folyosón, de nem sikerült rájönnie. Megijedt. De miért? *Nem számítt, gondolta. Egy lánynál több miatt kell aggódnod. Hosszú a lista.*

Matty.

Pénz.

Állás.

Ha nem talál munkát, két nap múlva elfogy az ennivalójuk. Talán három napig kihúzzák.

Lehet, hogy el kell adnia a Caprice-t.

Keservesen gyalogolt a járdán, be-bekukucskált a kirakatokon. Borbélyüzlet, a lejtős fémtető fölött kifakult táblán: 5 DOLLÁR EGY VÁGÁS. A fehér-piros csíkos borbély-cégér rozsdás volt, és halott. A bútorüzlet viharvert, piros festékekkel hirdette a kirakatüvegen: TELJES KIÁRUSÍTÁS. Az egész utca lassan elenyészett.

Benézett a benzinkutakra is, de ott sem akadt munka. Nagy J hamburgerezőjében sem. Továbbment. Nagy fe-

hér pelyhek szitáltak rá mindenre. Az alkony lassan estébe fordult.

A második háztömb végén egy üzlet elejéről halvány, sárgás fény hívogatott. Hunter Drogéria és Vásáru. Oda-ment, megállt, és benézett a bejárat melletti nagy, utcai kirakaton. Szárított marhahús snacket, szivart és whiskeyket tettek ki. Egy piros kockás terítőn radiátorcső feküdt, mellette egy sütőlap. Egy KitchenAid mixer. A sarokban egy pohárnak táblát támasztottak, amire fekete filctollal ezt a két szót írták:

KISEGÍTŐT FELVESZÜNK.

Elgyöngült lábbal nyitott be. Amikor lenyomta a kilincset, megszólalt a csengő. Odabent polcok sorakoztak a neonfények ragyogásában. Köhögés elleni cseppek, lázcsillapító, fájdalomcsillapító, savlekötő, hőmérő. Egy másik magas polcon konzervek. Bab, kukorica, chili, paradicsomszós. Dzsem és szeletelt fehér kenyér. Fémállvány üdvözlőlapoknak, mindegyik 99 centért. Valahonnan álmosító zene szólt a rádióból. Patsy Cline: „I fall to pieces.” A fekete lábtörlőn állt, és lerázta a havat a bakancsáról, lesimította hótól nedves haját. Az idegei kötéltáncot jártak. Lenyugtatta őket. *Meg tudod csinálni! Menni fog!*

– Zárok – mondta a tulajdonos a pult mögül. – Közeledik a vihar. A riporter szerint reggelig legalább harminc centi fog esni.

Egy kopott konyharuhával törölgette a pultot. Öreg volt, hajlott hátú és csontsovány, a ráncos és vérekes bőre félig eltakarta a szemét. Elöl végig gombos, kockás inget, barna nadrágtartót, felül csomóra kötött PVC kötényt viselt.

– Láttam a kiírását – mondta Jack. – Munkát keresek.

A tulaj abbahagyta a törölgetést, és kihúzta magát. A homlokát ráncolva szemügyre vette Jacket. Fehér szemöldöke alól hunyorgott.

– Gyere csak ide, hadd nézzelek meg!

Jack az öregember szemébe nézve ment a pulthoz, és tudta, hogy ezt most nem ronthatja el. Mindegy, hogy mi lesz.

– Elvégzek bármit, amire csak szüksége van. Felsőprök, port török, feltöltöm a polcokat. Bármit megcsinálok. És megbízható vagyok.

– Hány éves vagy?

– Tizennyolc. – Hazugság, de egy évvel lódított csak.

– Voltál már állásban?

– Nem, uram. De keményen fogok dolgozni! Esküszöm!

– El is várom a szorgalmas munkát.

– Igen, uram! Keményen fogok dolgozni!

– Nehéz ládákat kell emelgetned.

– Nem bánom. Bármit felemelek, amit csak kell.

– És nem tűröm, ha valaki visszabeszél. Egy szót se halljak!

– Nem, uram!

Az öreg tulajdonos elfintorodott, és kinézett az ablakon aóra. Sárga körmével kocogtatta a kopott márványlapot. Karvalyorra megrándult.

– Hét dolláros órabér. Nem jelentelek be. Ennyit adok.

Jack nem vett levegőt.

– Rendben.

Egy kakukkosóra hatot ütött a pult mögött. A tulajdonos megvakarta az állát. Mélyen ülő szeme, ami éles volt, mint a sasé, Jacket fürkészte.

– Hát. Éppenséggel megfelelhetsz. – Bólintott, és kinyújtotta a kezét, hogy megrázza Jackét, bár morcos képe nem változott. – Megegyeztünk.

Jack pislogott. Minden kissé elhomályosult előtte. A tulaj pofaszakállas képe. A márványpult és a kakukkosóra. Valahol a lelke mélyén, ahol az állandó aggodalom járkált fel s alá, nem gondolta, hogy ez valóban megeshet. Hogy munkát talál. Mindig a pénz körül forogtak a gondolatai. Azon és az ennivalón. A munka pénzt jelentett az ételre, számlákra, Mattynek egy új cipőre. *Ne feledd ezt*, gondolta. *Soha ne feledd!*

Kezet rázott a tulajdonossal.

– Hogy hívnak? – kérdezte az öreg.

– Jacknek, uram. Jack Dahlnak.

Az öreg ujjai elernyedtek. Az arcvonásai dudorokba és szögletekbe szaladtak. Talán fájdalmai voltak.

– *Dahl*.

Jack nem mozdult. Bensőjében ádáz harc dúlt. A veszteség hirtelen támadt érzése olyan volt, mintha kalapáccsal vágta volna a bordái alá...

– Leland Dahl fia vagy?

Jack csak állt, és bénultság vett erőt rajta.

A tulajdonos úgy rántotta vissza a kezét, mintha áramütés érte volna. A tekintete belemélyedt Jackbe, és felsértett, védtelen helyekre hatolt be.

– Az vagy, ugye?

Jack beszélni próbált, de nem jött ki hang a száján.
A falról egy kitömött szarvasfej figyelte.

– Ismerlek. – A tulajdonos odavágta a szót. Remegni kezdett, és Jack attól félt, elesik. – Ismerem a családotat.

Végre szavak. A belsejéből kitépve.

– Kérem! Keményen fogok dolgozni.

A tulajdonos a fejét rázta.

– Ismerlek.

– Kérem! Szükségem van a munkára.

– Tűnés a boltomból.

– Nem vagyok olyan, mint ő.

– Fiam. Az apád metdíler és gonosztevő. Az anyád egy drogos ringyó. Miért bízna benned bárki is?

Jack még egy másodpercig állt. Öt másodpercig. Tízig. Aztán sarkon fordult, és kiment az ajtón.